

A 2017/18-as évad utolsó negyedik nagyszínpadi bemutatója, egyben az szezon ötödik premierje egy nagyon izgalmas vállalkozásnak, igazi színházi csemegének ígérkezik. Martin McDonagh Leenane szépe című darabját ugyanis 2010 januárjában már bemutatta a kassai Thália Színház. A kegyetlen humorú darabot most ismét előveszi a színház és egy teljesen új koncepcióban, új érvényes olvasattal, parádés alkotói csapattal ismét műsorra tűzi. Az előadást Bérczes László rendezi, aki teljesen sajátos stílusú, egyedi hangú alkotója a jelenlegi magyar színházi életnek, mélyen elemez, biztos kézzel teremt atmoszférát, specialistája a legkilátástalanabb helyzetekben is felcsillanó fekete humornak. Rendhagyó módon Meg az öregasszony szerepében Szarvas József látható majd, aki a budapesti Nemzeti Színház és számtalan magyar film közkedvelt színésze. Maureen szerepében ismét visszatér Kassára Varga Anikó, aki a társulat tagja is volt, legutóbb a Portugálban játszott. A kassai Thália Színház társulatából Rab Henrietta és Ollé Erik erősíti a csapatot. A bemutató áprilisban lesz.

Mag és Maureen. Anya és lánya. Egy utálatos vénasszony és egy negyvenes vénlány. Valahol Írországból, ott is egy elhagyatott falu szélén, túl a végeken. A két nő lepattant, ócska házban él együtt immár négy évtizede. A sivar semmiben. Be lehet kapcsolni a rádiót (kívánságműsor), a tévét (latin sorozat), ki lehet bámulni a koszlott ablakon: odakint sár, tehenek, örököső.

Innen mindenki elfelé. Angliába, Amerikába, akárhová.

De most itthon van Londonból egy srác, Pato, szóval buli van a faluban, és úgy alakul, hogy a fiú Maureen ágyában ébred. Sőt, ki tudja, talán még magával is viszi a lányt. Angliába, Amerikába, akárhová. Anya és lánya gyűlölettel terhes, de végzetes magányt oldó együttléte veszélybe kerül.

Cselekedni kell. Életekről döntő üzenetek és levelek végzik a kályhatűzben, és előkerül végül egy hegyes végű piszkavas is.

Leenane szépe ül a hintaszékben, maga elé néz, a semmibe. És szól a rádió.

Unalmas, kilátástalan életekről ír frenetikus humorral napjaink egyik legjelentősebb drámaírója, Martin McDonagh. Kopár, történések nélküli vegetációt morbid krimik izgalmával tölti be a vér és a halál.

Szélsőséges, őrült tragikomédia.

Bérczes László rendező vallomása:

Régi-új találkozások, avagy csorog a könnyünk...

2004-ben kezdődött, amikor az ír dráma klasszikusának, Synge-nek drámáját, *A Nyugat hőst* rendeztem a Bárka Színházban. Akkor már olvastam-láttam az ifjú titán, Martin McDonagh néhány darabját, de gondoltam, kezdjük a nagy előddel, hiszen mégiscsak ő volt a forrás, ő szállította az alapanyagot: kicsi emberek nagy tetteit, a férjét csakánnyal aprító özvegyasszony meséjét, az apját ásóval fejbe csapó legény képzelgését, na meg a valóságot álmokba lódtató fantáziálást meg a gomolygó ír ködből előszüremelő legendákat, rémmeséket, szájról-szájra adott titokzatos történeteket.

A próbák előtt gyorsan kiszaladtam Dublinba, onnan tovább Nyugat-Írország szegényes, kietlen falvaiba, Sligoba, Inishmore-ba, az Aran Szigetekre... és igen, Leenane-be is, szóval azokra a helyekre, ahol a régi és új ír drámák java része történik. Azt persze, hogy miért is vonzódok ehhez a világhoz,

nem ez a gyorstalpaló kirándulás fejtette meg, még ha mindenütt benéztem is az éppen adódó ír kocsmába egy-egy whiskey-re és Guinnessre...

A megfejtést, ha van, maguk a próbafolyamatok adták. Előbb *A Nyugat hőse*, aztán McDonagh *Vaknyugat* című tragikomédiája, majd Conor McPherson *A gát* című költői rémmeséje – és most újra Martin McDonagh, akinek első darabját, a *Leenane szépét* szeretném Kassán színpadra állítani.

Megfejtés természetesen nincs, de mégiscsak keresem azt a közös vízjelet, ami ezeket a műveket összeköti, és ami hozzám bizonyára közel áll. Nézzük hát a történetek alapkérdéseit:

Kik a hősei: csupa kicsi, úgymond átlagos ember – nem átlagos ábrándokkal és vágyakkal;

Hol játszódnak: a széleken, a végeken, a periférián, a mezsgyén, világvégi, elhagyatott helyeken, ahol kevés a történés, de sok az álom;

Hogyan mesélik el őket: a legendák balladai homályával, a mesélők ízes fantáziájával, a tragédiák drámaiságával, a vérbő komédiák humorával – és mindenekelőtt szenvedéllyel, szélsőséggel és szeretettel;

Hogyan éljük meg őket: csorog a könnyünk, és nem tudjuk, a fájdalomtól vagy az örömtől. Nem tudjuk, mert nem tudható – hiszen egyszerre sírunk és nevetünk.

Utóirat: A Nyugat hősében először dolgozhattam Varga Anikóval és Ollé Erikkel – és Gadus Erika, jelmez- és díszlettervezővel. A gátban először dolgoztam Szarvas Józseffel. A Leenane szépében újra velük dolgozhatok – és először Rab Henivel.

Izgatottan várom a régi-új találkozásokat.